

அது வறோ உலகம். பபிமிப்பரப்பில் இன்னொரு கிரகம். மகேங்களால் நிராகரிக் கப்பட்டு இயற்கையால் சபிக் கப்பட்டு கடகக் கும் போது தவேதகைகள் கண்மபிபிக் கொள்ளும் வறண்ட நிலம்.

இப்படித்தான் இந்த கள்ளிக் காட்டு இதிகாசம் தொடங்குகிறது!

வறோ உலகம் என்றதும் தமிழீழ மும் தான் மனக்கண் முன்னால் வந்து நிற்கின்றது. தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் இலங்கையின் வட, கிழக்குப்பகுதிகளில் ஓன்றான யாழ்ப்பாணம், மன்னார், கிளிநொச்சி, வன்னி, மூலலைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை போன்ற இடங்களைச் சுற்றிவர இருக்கும் பகுதிகளில் ஏதோ ஓன்றைப் பற்றித்தான் இந்தக் கதை சொல்லப்படுகிறது என்ற எண்ணம் சட்டென்று எழுகிறது. வறண்டநிலம் என்று ஆசிரியரால் சொல்லப்பட்டாலும் இவளைல்லாம் என்றும்மே மறக்கமுடியாத தமிழர்களின் பாரம்பரிய சொர்க்கப்பிமியல்லவா?

கரூர்வலையம், பொத்தகள்ளி, கிலுவை, கற்றாழை, சப்பாத்திக்கள்ளி, இலந்தை, நெருஞ்சி, சில்லி, பிரண்டை, இண்டஞ்சபெடி, சபிரன்கொடி, முதலான வானத்துக்கூக்காரிக் கவைக்காத தாவரங்களும்

நரி, ஓணான், அரணை, ஒந்தி, பபிரான், பாம்பு முதலான விலங்கினங்களும் - கழுகு, பரந்து, காடகை, கெளதாரி, சிட்டு, உள்ளான், வல்லிற்று முதலிய பறவை இனங்களும் மற்றும் மனிதர்களும் வாழும் மண்மண்டலம்.

கரூம்பாறையிலும், சரளையிலும், சூக்கான்கல்லிலும், முள்மண்டியநிலங்களிலும் தொலைந்துபோன வாழ்வை மீட்டெடுக்கும் போராட்டம் தான் அவர்களின் 'பொழிபை'.

தமிழீழ மண்ணிலே பிறந்தவன், என்றும்மே மறக்கமுடியாத தாவரங்கள், விலங்கினங்கள், பறவைகள் மீண்டும் கண்முன்னால் நிழலாட்கின்றன. இதவிட தமிழீழ மண்ணலே பனகை. தினன்னை, வமேப்பு, பபிவரசு, மூரூங்கை, தாளகை, ஆல், அரசு, வாகை, ஈச்சமரம் போன்ற பலமரங்களும், ஆமணக்கூ, காவ்வை, எரூக்கலை, தொடட்ச்சுரூங்கி, கூப்பமைனி, காந்தள் போன்ற பலசபெடிகொடிகளும், காகம், பூலுனி, சபெப்பகம், மணை,

Written by - கரு அரவிந்தன் -

Monday, 27 July 2020 00:56 - Last Updated Monday, 03 August 2020 21:13

மீன்கொத்தி, கலகக் கருவி, மயில், கயில், வல்லுற்று.பருந்து, ஆட்காட்டி போன்ற பறவையினங்களும் என்றுமே எங்கள் கண்ணைவிட்டு மறையாதன. ஏனென்றால் அவைகளோடு நாங்களும் ஒன்றாய் வாழ்ந்திருக்கிறோம். தாயிலும் மலோம் எங்கள் தாய்மண். தாய்கட்டப் பத்து மாதம் தான் சும்பப்பாள், ஆனால் தாய்மண்ணோ கருவில் இருந்து, எருவாய்ப்போனபின்பும் கட்ட,காலமெல்லாம் எங்களைச் சும்பப்பவள் அல்லவா?

பாரம்பரியமாய் வாழ்ந்த இந்த மண்ணிலே தலையைத் துப்போன, பறித்தெடுக்கப்பட்ட எங்கள் வாழ்வை மீட்டெடுக்கும் போராட்டம் தான் இன்று தமிழர்களாகிய எங்களின் ஓரே மச்சாகி நிற்கிறது என்பதை இங்கே சொல்லாமல் சொல்லிக் காட்டுகின்றார் இந்த நபில் ஆசிரியரான கவிப்பேரரசு வரைமுத்து அவர்கள்.

உள்ளே நுழைகிறேன்...

செல்பேசியில் பேசிக்கொண்டே தங்கள்குள் சிரித்துக் காலத்தபைப் போக்கும் வலையைற்ற பதைத்தியங்கள் போல அல்லாது, கோடவை வயிலை நிலா வளிச்சமாக்கி வரேவசைந்த, மாடுகளோடு பேசுவதுபோல தனக்குள் பேசிக்கொண்டு உழுது கொண்டிருக்கும் ஏக்காரர்கள்.

முண்டாசு, கலப்பை, தார்க்குச்சி, அரைஞான கயிறு, துக்குச்சட்டி, அம்மி, கழவி, துவையைல் - புலம் பெயர்ந்த நாட்களில், வழக்கத்தில் இருந்து மறந்து கொண்டிருக்கும் இது போன்ற பல சொற்களை ஞாபகமட்டிக்கிறார் ஆசிரியர்.

'மண்ணுதான் சாப்பாடு, மண்ணுதான் மருந்து நம் மனுக்கு..' பிறந்த மண்ணின் மகிமையை எவ்வளவு சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லும் ஆசிரியர், ஆட்டுப் புழுக்கையும், கோமியமும் சந்தை பொட்டக்காடும் பொன் விளையும் என்கிறார்! தமிழீழ விவசாயிகளோ ஆட்டுப் புழுக்கை, மாட்டுச்சாணகம் மட்டுமல்ல தினமும் கட்டிப் பெருக்கிச் சுகேரிக் கும் குப்பையைக் கட்டவீணாக் காமல் 'கட்டெடுவாக' மண்ணில் கலந்து பசளையாக் குகிறார்கள்.

கோழிகளின் கவலில் விடியக் காத்திருக்கும் கிராமம். தட்டானப் பச்சிகளும் சில்வண்டுகளும், காடகைகளும், வளெள்ளெலிகளும், இரத்தேடி வந்துபோன பாம்பின் தடமும், தலகைட்டி மறையும் கீரிகளும் சொல்லமுடியாத அனுபவங்கள். தமிழீழத்தின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் காணக்கூடிய காட்சிகள்.

கோழிக்கறி எப்படி வப்பது என்று சொல்லித் தரும்போது, வீட்டிற்கு வந்து

போன விருந்தினர்கள் மட்டுமல்ல, வளேவி இறச்சியும் குத்தரிசிச் சோறும் கட்டவெ ஞாபகம் வருகிறது. புலம் பெயர்ந்த நாட்டில் தினமும் கோழிக்கறி சாப்பிட வசதி இருந்தாலும், பிறந்த மண்ணில் அரப்பு, சீயாக் காய், எண்ணெய் தயேத்து, கண் எரிய சனிநீராடி (முழுக்குப்போட்டு), அம்மாவின் கையால் சமத்த வளேவி இறச்சியும், குத்தரிசிச் சோறும் சாப்பிட்டது போல வருமா? அதை நினைக்கும் போது மண் வாசனை போல, பெருஞ்சீரகத் துள், கறுவா, கறிவப்பெலை கலந்த கோழிக்கறி கொதிக்கும் வாசனை பல லாயிரம் மலைகளைக் கடந்து இங்கேயும் எங்களையே தானே வகைகிறது.

இன்னொருமுறை வாழ்வதற்கு வாய்ப்பில்லாத அந்த இந்த காலத்தை நினைக்க, எங்கள்

விழிகளிலும் நீர் முட்டத்தானே செய்கிறது.

இராமலுக்கு நாட்டுவதை தியம் சொல்லித் தருகிறார். நரித்தோலை கருகியும் கருகாமலும் சூட்டு, வறெறிலையில் வதைத்து தனில் கழதைத்துக் கொடுத்தால் இராமல் வந்த இடம் திரியாமல் போய்விடும் என்கிறார். நாங்கள் கொடுத்து மல்லிக் கசாயம் என்று சொல்வதை, சூக்கு, மிளகா, திப்பிலி, தித்துவளைக் கசாயம் என்கிறார்.

ஊரடித்தோட்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, கிணற்றை நம்பி தக்காளி, கத்தரி, மிளகாய், சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்கு இந்த நான்கும் தான் அந்த மண்ணுக்கு ஒத்து வரும் என்கிறார். எந்த எந்த மரங்களாகக் கிடையே, எவ்வளவு இடவெளி இருக்க வேண்டும் என்பதை இப்படிச் சொல்கிறார்.

'நண்டூரநிலை நரியோடக் கரும்பு வண்டியோட வா(i)ழ தரோடத் தன்ன'

தமிழீழக் கிராமங்களில் அனகேமாக வீட்டிற்கு ஒரு கிணறாவது இருக்கும். குடிநீருக்கு மக்கள் அதை நம்பித்தான் இருப்பார்கள். அதைச் சூற்றி புத்துப்பன்னி ரண்டு தன்னமைரங்கள், வாழமைரங்கள், கமுகு, எலுமிச்சை, தோடை மாமரம், பலா, ஈரப்பலா போன்றவை நடப்பட்டு இருக்கும். அதைவிட தோட்டக் கிணறு கொஞ்சம் ஆழம் கட்டியதாக இருக்கும். அந்தக் கிணற்று நீரென நம்பித்தான் சிறு தோட்டம் செய்வார்கள். தக்காளி, மிளகாய், வெங்காயம், கத்தரி, மரவள்ளி, வெண்டி, வாழை என்று அவரவர் வசதிக் கும், மண்ணின் தன்மைக் கும் ஏற்ப பயிர் மாறுபடும். சில இடங்களில் உருளகை கிழங்கு, நிலக்கடலை, பயறு, பீற்றூட்ட, கரட், திராட்சை கட்டப் பயிரிடுவார்கள். எலியோட வரகா என்று சமீபத்தில் கட்ட ஒரு நாட்டுப்பாடல் வரிகட்ட இப்போது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

'மண்ணுந் தண்ணியுந் தாண்டா குடியானவன் கும்பிடுற சாமி' என்று ஒரு பாத்திரத்திற்குக் கொடுக்கச் சொல்கிறார் ஆசிரியர். இலங்கையின் மனநிலை இரண்டு பங்கு கடலோரம் தமிழீழத்திற்குச் சொந்தமானது மட்டுமல்ல, அதன் சரித்திர முக்கியத்துவத்தையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். கரையோர மக்கள் கடல் வளத்தையும் நம்பியிருக்கிறார்கள். முக்கிய துறைமுகங்களான திருகோணமலை, பரூத்தித்துறை, காங்கேசனத்துறை போன்ற இக்கடல் பரப்பிலேயே இருக்கின்றன. சமீபத்தில் ஏற்பட்ட ஆழிப்பரேலையின் அழிவிலும், பாதிப்பிலும் இருந்து கரையோர மக்கள் இன்னும் முற்றாக மீளவில்லை. எந்தக் கடலென்ன காலா காலமாய் அவர்களே வாழ்வதைத் தாளோ, அதே கடலென்ன அவர்களே வஞ்சித்த போது அந்தத் துயரத்தை அவர்களால் தங்க முடியவில்லை. பாதிப்புக் கள்ளான இக்கரையோர மக்களே, தமிழர்கள் என்பதால் மனிதாபிமானமற்ற முறையில் அரசும் சேர்ந்து பட்டினிபோட்டு வதைப்பதுதான் மிகப்பெரிய சோகக்கதை!

ஒரு கதாபாத்திரம் டீக்கடையில் ஒரு சிய்யம் - ஒருவடலை - ஒரு டீ என்று சாப்பிடும் விதத்தை சுவாஸ்யத்துடன் சொல்லுகின்றார் ஆசிரியர். தமிழீழத்தின் சாலகைகளில் பொதுவாக தனீர், கோப்பி, உழுந்து வடலை, பருப்பு வடலை, ச்சியம், போண்டா, வாய்ப்பன், வாழைப்பழம் என்பன பொதுவாக இருக்கும். ச்சியத்தைத் தான் இங்கே 'சிய்யம்' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கோதுமை மாவோடு வாழைப்பழத்தைப் பிசைந்து எண்ணெய்யில் பொரித்து எடுக்கப்படும் பலகாரம் வாய்ப்பனாகும். இதனை வெதுப்பகத்தில் தயாரிக்கப்படும் சீனிப்பாண், ரோஸ்பாண், பச்சைப்பாண் போன்ற

உணவழி வழிகளையும் தனியே ரீச சாலையில் கிடக்கவும்.

வானத்தில் இருந்து ஒரு நட்சத்திரம் உதிர்ந்தாலும், மரத்தில் இருந்து ஒரு பழ உதிர்ந்தாலும் இழப்பை இழப்பதற்கான. மழைத்துளியில் ஏறும் பழக்கினாலும், கடலுக்கூள் கப்பல் மழக்கினாலும் வலி வலிதான். அதனதன் நிலையில் அவரவர் துயரம் பெரிதுதான் என்று கதாபாத்திரமான பழைத்தவேரின் மனைவி இறந்தபோது ஆசிரியர் இப்படித்தான் கூறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழீழ மக்களுக்கு இழப்பு, அதுவும் இளமையில் இழப்பு என்பது அவர்களின் அன்றாடவாழ்வில் ஒரு அங்கமாகப் போய்விட்டது. சொல்லியழுவதற்குக்கூட யாருமின்றி ஏதிலியாய், இன்று ஈழத் தமிழன் சொந்தமண்ணிலே அவதிப்படுவதைப் பார்த்து அணக்கைக் கேட்டவர்கள், வேடிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? மனம் வதைத் திருந்தால் வரலாற்றையே அவர்கள் மாற்றி இருக்கலாம், அப்படிச் செய்யவில்லை வாய்ச்சொல்லில் வீரர்போல வேடிகளைத் தாண்டி பார்த்தார்கள்.

இதயாரிடம் சொல்வது? யாரைநோவது?

பிணங்களுக்கு, கிடந்த திருக்கோலம் அல்ல அமர்ந்த திருக்கோலம்தான் கள்ளிக் காட்டுக் கலாசாரம் என்கிறார் நில் ஆசிரியர். ஒரு நாற்காலியில் உயிர்ப்பிழை ஆளப்போல் உட்கார்வதை அலங்காரம் செய்து, வசதிக் கேற்பதே கடத்திக்கிச் செல்வார்களாம். மத்த மகள் தான் இங்கே கொள்ளி வகை கிறாள்.

அம்பலத்தில் திறைக்கி, அரளிப்பிச்சிறையில் சிலத்தாயி கும்பம் சும்ந்து மீண்டு மூறை சூற்றிவர அரிவாள் மீக்கில் ஓவ்வொரு சூற்றுக்கும் ஓவ்வொரு துளைபோட்டு 'மீணாம் சூத்தில் கொட்டம் ஓடிச்சூத் திரும்பிப் பார்க்காம நடதாயி" என்று நாவிதன் சொல்வதாகவும், சாத்திரம் சடங்கு முடித்துக் குழிக்கூள்களே பிணம் இறக்கி, இடக்கையால் மண்தளளி, தலமைட்டில் கள்ளி நட்டு பொழுது மசங்க வீடுவந்ததாகவும், எட்டாம் நாள் 'உருமாக் கடட்டு' என்றும் ஆசிரியர் இங்கே கூறிப்பிடுகின்றார்.

(தொடர்வும்)

kuraravinthan@hotmail.com